

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2020 r.
skargi J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt [...]
wydanego w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
skarżącego na rzecz pozwanego 900 (dziewięćset) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem
skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 września 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Niezgodność z prawem orzeczenia rodząca odpowiedzialność

odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Istotą władzy sądowniczej jest orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od wewnętrznego przekonania sędziego oraz jego swobody w ocenie praw i faktów stanowiących przedmiot sporu. Treść orzeczenia jak wspomniano wyżej zależy również od wyników wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu i przyjętych metod. W związku z tym, może istnieć wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy cechuje subiektywizm. Celem wstępnej selekcji w odniesieniu do tego rodzaju środka, przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywiście bezzasadność skargi, jako kryterium dozwolonego wyłączenia zachodzi, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi polega na antycypowaniu niejako roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia. W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (postanowienie SN z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt III CNP 30/17, www.sn.pl, a także powołane w jego uzasadnieniu orzecznictwo).

Skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia roszczenia powoda (powołując się na art. 117 § 1 w związku z art. 118 i w związku z art. 819 § 4 k.c.) oraz

uznanie, że pozwany nie jest obowiązany do naprawienia szkody powstałej w majątku powoda (z powołaniem się na art. 361 § 1 i 2 w związku z art. 363 § 1 k.c.). Skarżący nie wykazał jednak oczywistego naruszenia prawa w przyjętej w niniejszej sprawie ocenie, wedle której przedawnienie rozpoczyna swój bieg na nowo w wyniku otrzymania pierwszego oświadczenia ubezpieczyciela, a „odwołanie” i ponowne rozpatrzenie sprawy w jego wyniku nie ma już wpływu na bieg przedawnienia. Pismo stanowiące reakcję na wystosowanie do pozwanego kolejnego „odwołania” pozostaje bez wpływu na przedawnienie. Odnosząc się z kolei do obowiązku odszkodowawczego pozwanego należy dostrzec, że skarżący nie wykazał również kwalifikowanego naruszenia norm z art. 361 § 1 i 2 w związku z art. 363 § 1 k.c. Argumentacja skarżącego nie pozwala obalić tezy, że do zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody oraz do protokołu zgłoszenia kradzieży, a także, iż systemy samochodu były sprawne i właściwie zabezpieczały pojazd przed kradzieżą, a w zapisach systemów pojazdu brak jest informacji o nieautoryzowanym wtargnięciu do pojazdu, co też może podważać obowiązek odszkodowawczy.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.